

ZARZĄDZENIE

Dnia 6 sierpnia 2020 r.

SSN Wiesław Kozielowicz

W związku z pismami skazanego K. K. z dnia 20 maja 2020 r. i 1 czerwca 2020 r. o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 kwietnia 2020 r., sygn. akt II AKz (...), utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w O. z dnia 7 stycznia 2020 r., sygn. akt III Kow (...), w przedmiocie odmowy udzielenia przerwy w karze, stanowiącym sygnalizację (art. 9 § 2 k.p.k.),

nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie wskazanego wyżej postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

W realiach sprawy brak jest podstaw do podjęcia działań z urzędu przez Sąd Najwyższy w przedmiocie wznowienia postępowania, gdyż instytucja wznowienia postępowania dotyczy postępowania sądowego rozstrzygającego w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Tymczasem postanowienie o utrzymaniu w mocy postanowienia o odmowie udzielenia przerwy w karze nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w zakresie odnoszącym się do odpowiedzialności karnej, bo takim jest – pierwotny w stosunku do niego – prawomocny wyrok skazujący, wymierzający karę, której dotyczy wniosek o udzielenie przerwy.

Również w doktrynie wskazuje się, że przepis art. 24 k.k.w. daje dostatecznie szerokie możliwości wzruszenia błędnego rozstrzygnięcia wydanego w postępowaniu wykonawczym i tym samym należy wykluczyć stosowanie przepisów o wznowieniu, zawartych w k.p.k., do postępowania wykonawczego (por. D. Szumiło – Kulczycka, Prawne warunki dopuszczalności wznowienia postępowania sądowego, w: Środki zaskarżenia w procesie karnym. Księga pamiątkowa ku czci prof. Zbigniewa Dody, Kraków 2000, s. 215).

W uchwale składu 7 Sędziów z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48, wyrażono pogląd , że w postępowaniu o wznowienie postępowania, ujętym w art. 542 § 3 k.p.k., istnieje zawsze możliwość wykorzystania inicjatywy stron w celu usunięcia rzeczywistych uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Pełne zastosowanie znajduje tu instytucja przewidziana w art. 9 § 2 k.p.k., umożliwiającą stronie wystąpienie z wnioskiem (sygnalizacją) o dokonanie czynności z urzędu. Ta inicjatywa, w razie potwierdzenia zaistnienia wskazanego uchybienia, może prowadzić do wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, zaś w braku zaistnienia uchybienia skutkującego obowiązkiem wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, nie wymaga wydania orzeczenia stwierdzającego, że wskazywana usterka nie występuje.

W realiach niniejszej sprawy można byłoby zatem poprzestać jedynie na pisemnym poinformowaniu skazanego K. K. o braku podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu , jednakże za celowe uznano decyzję o braku prawnych podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu podjąć w formie niezaskarżalnego zarządzenia.